

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/152/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3718201972
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Vrtochová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2020:3718201972.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Vrtochovej a sudcov JUDr. Eriky Zajacovej a JUDr. Denisa Vékonyho v spore žalobkyne Z. O., bytom R. XXX/XX, G., právne zastúpená Advokátskou kanceláriou ŠTRBÁŇ, s.r.o. so sídlom Dvory 1932, Púchov, proti žalovanému I. C., bytom Y. XXX, právne zastúpený JUDr. Zuzanou Tomášovou, advokátkou, AK Považská Bystrica, Železničná 90/12, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica č.k. 7C/39/2018- 112 zo dňa 11. júna 2019, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

II. Žalovaný **m á** nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalobkyňi v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalobu zamietol a výrokom II. žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil § 630 Občianskeho zákonníka, § 137 písm. c), § 255 ods. 1, § 262 ods. 2 CSP.

2. V odôvodnení uviedol, že žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala, aby súd určil, že je vlastníčkou spoluvlastníckeho podielu 1/2, viažuceho sa k parc. č. KN C XXX/X - zastavaná plocha a nádvorie o výmere 163 m², k parc. č. KN C XXX/X - zastavaná plocha a nádvorie o výmere 166 m² a k parc. č. KN C XXX/X - záhrady o výmere 198 m², ktoré nehnuteľnosti sú zapísané na LV č. XXXX k. ú. G. Okresného úradu Púchov, katastrálny odbor. Keďže sa jedná o tzv. pozitívnu určovaciu žalobu, súd primárne skúmal, či žalobkyňa má naliehavý právny záujem na takomto pozitívnom určení podľa ustanovenia § 137 písm. c) CSP. Právny záujem je naliehavý v prípade, ak žalobca v žalobe vymedzeným určením môže dosiahnuť odstránenie spornosti a docieľiť tak ochranu svojich práv a oprávnených záujmov. Vzhľadom k tomu, že na LV č. XXXX k. ú. G. je ako podielový spoluvlastník v spoluvlastníckom podiele 1/2 uvedených nehnuteľností zapísaný žalovaný, napriek tomu, že žalobkyňa odvodzuje svoje vlastnícke právo od jednostranného právneho úkonu - Výzvy na vrátenie daru zo dňa 6.12.2017, súd dospel k záveru, že žalobkyňa má naliehavý právny záujem na určení vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam. Rozhodnutím súdu v prípade preukázania dôvodnosti uplatneného nároku zo strany žalobkyne by sa zosúladiť faktický stav so stavom právnym a došlo by k zhode zápisu vo verejnom registri so skutočným právnym stavom. Zároveň pokiaľ by súd žalobe vyhovel, došlo by k odstráneniu stavu existujúcej neistoty. Darovacou zmluvou zo dňa 24.1.2013, spísanou vo forme notárskej zápisnice notárkou JUDr. Emíliou Rosinovou, darovala žalobkyňa svojej dcére I. O. a jej manželovi I. C., t.j. žalovanému, ako obdarovaným každému spoluvlastnícky podiel 1/2 v nehnuteľnostiach, parc. č. KN C XXX/X - zastavané plochy a nádvoria o výmere 229 m² a v parc. č. KN C XXX/X - záhrady o výmere 298 m². Následne bola z darovaných pozemkov vyčlenená parc. č. KN C XXX/X - zastavané plochy a nádvoria o výmere 166 m², v dôsledku čoho došlo k zmenšeniu pôvodnej výmery parc. č. KN C XXX/X na novú výmeru 163 m² a k zmenšeniu parc. č. KN C XXX/X na výmeru 198 m². Na LV č. XXXX k. ú. G.

sú aktuálne ako podieloví spoluvlastníci predmetných nehnuteľností každý v spoluvlastníckom podiele po 1/2 zapísaní dcéra žalobkyne I. O. a žalovaný. Žalobkyňa v podanej žalobe a v priebehu celého konania uvádzala, že sa voči žalovanému platne domohla vrátenia daru, a to na základe jednostranného právneho úkonu - Výzvy na vrátenie daru zo dňa 6.12.2017, pričom argumentovala tým, že dôvodom uplatnenia tohto práva v zmysle citovaného zákonného ustanovenia § 630 Občianskeho zákonníka bolo správanie sa žalovaného, spočívajúce vo fyzických útokoch, psychickom nátlaku a obmedzovaní pohybu dcéry žalobkyne I. O.. Vo výzve na vrátenie daru žalobkyňa tiež poukázala na nadmerné požívanie alkoholických nápojov zo strany žalovaného ako obdarovaného, na sústavné zasahovanie do fyzickej a psychickej integrity jej dcéry, čím jej boli spôsobované neustále príkoria a útrapy. Rovnako vo výzve na vrátenie daru poukázala na fyzické ataky a prejavy vulgárnosti, ktoré žalovaný viedol tiež aj voči ostatným členom žalobkyninej najbližšej rodiny, keď druhú dcéru I. F. mal úmyselne zraziť motorovým vozidlom, keď žalobkyňu a jej manžela D. O. mal opakovane častovať rôznymi vulgarizmami a zamedzovať ich v styku s dcérou I. O.. Uvedené konanie zo strany žalovaného žalobkyňa označila za konanie v rozpore s dobrými mravmi a základným etickým a morálnym princípom, ktoré sa prieči so všeobecne záväznými a akceptovateľnými normami správania sa. Žalovaný s vrátením daru nesúhlasil, odmietol predmetnú nehnuteľnosť daryni, t.j. žalobkyni, vrátiť a v katastri nehnuteľnosti prepísať vlastnícke právo v prospech žalobkyne. Argumentoval pritom tým, že skutkové tvrdenia žalobkyne ohľadne jeho správania, ktoré by bolo v hrubom rozpore s dobrými mravmi, sa nezakladajú na pravde, v priebehu konania rozhodne poprel, že by počas spolužitia s dcérou žalobkyne I. O. v nadmernej miere požíval alkoholické nápoje, voči žalobkyni alebo najbližším členom jej rodiny sa správal agresívne a verbálne alebo fyzicky ich napádal.

3. Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že žalobkyňa ako daryňa jednostranným právnym úkonom - Výzvou na vrátenie daru zo dňa 6.12.2017 vyzvala žalovaného ako obdarovaného na vrátenie daru identifikovaného ako spoluvlastnícky podiel 1/2, ktorý sa viaže k nehnuteľnostiam parc. č. KN C XXX/X - zastavaná plocha a nádvorie o výmere 163 m², parc. č. KN C XXX/X - zastavaná plocha a nádvorie o výmere 166 m² a parc. č. KN C XXX/X - záhrady o výmere 198 m², ktoré nehnuteľnosti sú zapísané na LV č. XXXX k. ú. G., a to z dôvodu fyzických útokov a psychického nátlaku žalovaného voči dcére žalobkyne I. O. a obmedzovania jej pohybu. V uvedenej výzve na vrátenie daru žalobkyňa rovnako poukázala na nadmerné požívanie alkoholických nápojov zo strany žalovaného, jeho agresívne správanie nielen vo vzťahu k jej dcére I. O., ale aj voči samotnej žalobkyni a ďalším členom jej najbližšej rodiny, najmä vo vzťahu k dcére I. F., ktorú žalovaný mal úmyselne zraziť motorovým vozidlom a spôsobiť jej poškodenie zdravia, v dôsledku čoho bola nútená proti jeho osobe podať trestné oznámenie. Podľa tvrdenia žalobkyne uvedené konanie žalovaného sa prieči nielen základným etickým a morálnym princípom, ale aj všeobecne záväzným a akceptovaným normám správania sa, nielen voči jej osobe, ale aj členom jej najbližšej rodiny, pričom takéto správanie žalovaného malo opakujúci sa charakter a možno ho jednoznačne klasifikovať ako správanie v hrubom rozpore s dobrými mravmi. V tejto súvislosti treba uviesť, že právny vzťah odvodený z darovacej zmluvy zanikne ex lege dňom, kedy bola výzva darcu na vrátenie daru doručená obdarovanému. Žalobkyňa v konaní preukázala, že výzvu na vrátenie daru podala na poštovú prepravu dňa 6.12.2017 a nasledujúci deň dňa 7.12.2017 bola táto zásielka doručená žalovanému do vlastných rúk. Tým bol naplnený jeden z predpokladov vrátenia daru. Pokiaľ ide o ďalší z predpokladov, kedy môže darca v zmysle ustanovenia § 630 Občianskeho zákonníka uplatniť voči obdarovanému právo na vrátenie daru, a to existenciu porušenia dobrých mravov zo strany obdarovaného voči darcovi alebo voči jeho rodine, v tejto súvislosti treba poukázať na súdom zistenú skutočnosť, že dlhodobý vzťahy medzi žalovaným a žalobkyňou ako aj vzťahy medzi žalovaným a blízkymi členmi rodiny žalobkyne nie sú usporiadané, naopak sú rozvrátené, až antagonistické. Medzi žalovaným a dcérou žalobkyne I. O. došlo k rozvodu ich manželstva, pričom však v konaní Okresného súdu Považská Bystrica sp. zn. 3C/246/2015 nebolo preukázané tvrdenie žalobkyne, že by príčinou rozvratu manželstva bolo nadmerné požívanie alkoholických nápojov zo strany žalovaného a jeho agresívne správanie voči bývalej manželke. Hoci v uvedenom smere tvrdenie žalobkyne potvrdila svedkyňa I. O. vo svojej svedeckej výpovedi, ďalší svedkovia S. C., V. C. a I. S. tvrdili opak a najmä rodičia žalovaného za príčinu rozvratu manželstva žalovaného s jeho bývalou manželkou I. O. označili bezdetnosť tohto manželstva a skutočnosť, že do ich manželského spolužitia v negatívnom smere zasahovala ďalšia dcéra žalobkyne I. F.. Rovnako svedok I. F., ktorého v konaní navrhla vypočuť žalobkyňa, nepotvrdil ňou uvádzanú skutočnosť, že by žalovaný počas trvania manželstva s I. O. alebo po jeho rozvode v nadmernej miere požíval alkoholické nápoje a vo vzťahu k žalobkyni a jej blízkym osobám sa správal agresívne. Pokiaľ v minulosti dcéry žalobkyne I. O. a I. F. podali na žalovaného trestné oznámenia v konaniach vedených na polícii, prípadne na orgáne prejednávajúcom priestupky,

žalovaný nebol uznaný vinným zo spáchania trestného činu ani priestupku a tieto konania boli z dôvodu dôkaznej núdze zastavené. Naopak súd mal v priebehu konania za preukázané a túto skutočnosť potvrdila aj samotná žalobkyňa, že vzťahy medzi ňou a dcérou I. F. sú neusporiadané, rovnako sú neusporiadané vzťahy medzi oboma jej dcérami, a to najmä z dôvodu dlhodobo pretrvávajúcich majetkových sporov. Túto skutočnosť potvrdzuje aj výsledok konania vedeného na Okresnom súde Považská Bystrica pod sp. zn. 7C/39/2017, v rámci ktorého sa žalobkyňa spolu so svojim manželom D. O. domáhali proti svojej dcére I. F. určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, rodinnému domu súp. č. XXX v k. ú. G., ohľadne ktorého dcéra žalobkyne I. F. v minulosti nadobudla spoluvlastnícky podiel 1/2 titulom darovania. Z uvedeného teda vyplýva, že žalobkyňa v konaní s výnimkou svojho tvrdenia a tvrdenia svedkyne I. O. nepreukázala (neuniesla dôkazné bremeno), že by sa žalovaný voči nej alebo voči blízkym členom jej rodiny správal spôsobom, ktorý je v rozpore s dobrými mravmi a ktorý by odporoval všeobecne záväzným a akceptovateľným normám správania sa. Žalobkyňa teda nepreukázala ňou uvádzanú skutočnosť, že rozvrat manželstva žalovaného a jej dcéry ako aj rozvrat vzťahu medzi ňou a žalovaným bol spôsobený zavinením žalovaného. Pokiaľ ide o tvrdenie žalobkyne podporené výpoveďou svedkyne I. O., že žalovaný počas manželstva nadmerne požíval alkohol a správal sa voči svojej manželke agresívne a verbálne a aj fyzicky útočil nielen na ňu ale aj na samotnú žalobkyňu a ostatných členov jej rodiny, toto tvrdenie bolo vyvrátené výpoveďou ostatných v konaní vypočutých svedkov a nebolo potvrdené ani žalobkyňou navrhnutým svedkom I. F.. Tiež uvedené skutkové tvrdenia žalobkyne boli vyvrátené výsledkom priestupkových a trestných konaní, ktoré boli proti žalovanému vedené. Navyše treba uviesť, že súd pri hodnotení dôkazov neprihliadal na výpoveď svedkyne dcéry žalobkyne I. O. vzhľadom na to, že táto má ako bývalá manželka žalovaného bezprostredný záujem na úspechu žalobkyne v tomto konaní, a to ako výlučná vlastníčka rodinného domu súp. č. XXX, ktorý je postavený na jednej z darovaných parciel č. KN C XXX/X a ktorá je súčasne užívateľkou ďalších dvoch parciel, ktoré sú predmetom tohto konania. V závere treba uviesť, že žalobkyňa nemala záujem preukázať svoje tvrdenie, že žalovaný sa v negatívnom smere správal voči nej samotnej ako aj voči blízkym členom jej rodiny výpoveďou druhej dcéry I. F., ktorá ju ako svedka nenavrhol vypočuť z obavy, že táto by vyvrátila ňou a svedkyňou I. O. uvádzané skutočnosti. Preto súd pre absenciu jedného z dvoch zákonných predpokladov, kedy sa darca môže domáhať vrátenia daru v zmysle ustanovenia § 630 Občianskeho zákonníka, žalobu žalobkyne o určenie vlastníckeho práva k predmetu darovania ako nedôvodnú zamietol. O trovách konania súd rozhodol podľa ustanovenia § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovanému ako strane sporu s plným úspechom priznal náhradu účelne vynaložených trov konania v rozsahu 100%. O výške priznanej náhrady trov konania súd rozhodne podľa ustanovenia § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením.

4. Proti tomuto rozsudku podala včas odvolanie žalobkyňa a navrhovala, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, alternatívne pre prípad pokiaľ odvolací súd dospeje k záveru, že nie sú splnené podmienky na zrušenie napadnutého rozsudku, navrhovala, aby napadnutý rozsudok zmenil tým spôsobom, že podanej žalobe v celom rozsahu vyhovie a žalobkyni prizná nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie, ako aj v odvolacom konaní v rozsahu 100 %. Uviedla, že s výrokmi vydaného rozsudku nesúhlasí a navyše tento rozsudok považuje za nezákonný a vecne nesprávny, nakoľko súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Opätovne poukázala na ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít Slovenskej republiky, ale aj Českej republiky, konkrétne na uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky sp.zn. 32 Odo 429/2003, v zmysle ktorého na úspešne uplatnenie práva na vrátenie daru nie je nevyhnutné, aby správanie obdarovaného dosiahlo intenzitu trestného činu, či priestupku, ale postačuje aj iné konanie obdarovaného, ktoré vzhľadom na svoju intenzitu, alebo sústavnosť či dlhodobosť možno považovať za rozporné s očakávateľnou kvalitou správania sa obdarovaného voči darcovi, a to najmä v podobe fyzického násillia, hrubých urážok, či neposkytnutia pomoci. Je potrebné zdôrazniť, že príslušné orgány v rámci konania o priestupkoch, či v trestnom konaní, skúmajú výlučne tie skutočnosti, či konanie obvineného naplnilo znaky priestupku, prípadne znaky skutkovej podstaty niektorého z trestných činov a či je takéto konanie možné obvinenému preukázať bez relevantných pochybností o jeho vine. Príslušné orgány tak v rámci konania o priestupkoch, či v trestnom konaní, neskúmajú, či konanie obvineného (žalovaného) mohlo založiť dôvod na vrátenie daru, alebo nie, ale len naplnenie znakov konkrétneho deliktu, preto by sa otázkou, či konanie žalovaného možno kvalifikovať ako hrubý rozpor s dobrými mravmi mal zaoberať výlučne súd v rámci civilného procesu a nielen arbitrárne prevziať závery

príslušných orgánov rozhodujúcich v podmienkach trestného procesu. Bez ohľadu na skutočnosť, že trestné a priestupkové konania, ktoré svojím oznámením iniciovala žalobkyňa, resp. jej dcéry I. O. a I. F., boli voči žalovanému zastavené, žalobkyňa má za to, že tieto závery, a to najmä poukazujúc na dôvod ich zastavenia, ktorým bola zakaždým dôkazná núdza a striktné uplatnenie zásady „in dubio pro reo“, nemožno považovať za dostatočné pre prijatie záveru, že k deklaroványm útokom zo strany žalovaného nedošlo, a teda že nedošlo ku konaniu žalovaného voči žalobkyni a členom jej rodiny, ktoré by bolo v hrubom rozpore s dobrými mravmi. Žalovaný navyše v konaní nepredložil rozhodnutie, z ktorého by vyplývalo zastavenie konania ohľadne oznámenia realizovaného dňa 05.10.2015 I. O. na OO PZ Púchov, ČVS: ORP-800/PU-PB-2015, o ktorého výsledku žalobkyňa nemá vedomosť. Možno sa tak dôvodne domnievať, že súd pri svojom rozhodnutí vychádzal z mylného postulátu, že všetky konania o priestupku vedené voči žalovanému boli právoplatne skončené ich zastavením, pričom tomu tak reálne nemusí byť. Ďalej uviedla, že plne rešpektuje zásadu voľného hodnotenia dôkazov inkorporovaných v čl. 15 a v ust. § 191 ods. 1 CSP, zároveň však zastáva presvedčenie, že súd prvej inštancie pri hodnotení dôkazov v predmetnom konaní nesprávne neprihliadol na ich vzájomný súvis, resp. na niektoré významné dôkazy predložené žalobkyňou, napriek tomu, že ich v konaní vykonal, neprihliadol vôbec, pričom svoj postup nezodôvodnil. V tejto súvislosti poukázala najmä na časové a skutkové súvislosti, ktoré sú z predložených dôkazov zrejme a z ktorých možno dostatočne odvodiť pravdivosť a správnosť skutkových tvrdení žalobkyne. Tak ako uviedla už v podanej žalobe, jej dcéra I. O. pristúpila k podaniu návrhu na rozvod dňa 09.07.2015, t.j. bezprostredne po tom, čo žalovaný zaútočil na I. O. na terase ich rodinného domu dňa 07.07.2015 (číslo konania: OU-PB-OVVS-2015/008804, 2015/223,224) a zároveň bezprostredne po tom, čo žalovaný dňa 07.07.2015 zrazil motorovým vozidlom druhú dcéru žalobkyne - I. F. (číslo konania: ORPZ-PB-ODI3-P-170/2015). I. O., po týchto útokoch, ktoré ona aj jej sestra I. F. oznámili príslušným orgánom, dospela k záveru, že spolužitie v manželskom zväzku so žalovaným nie je ďalej objektívne možné, jeho agresívne správanie sa čoraz viac stupňuje, resp. je značne ohrozujúce pre jej zdravie a život a zdravie a život jej blízkych, z dôvodu ktorého pristúpila k podaniu návrhu na rozvod ich manželstva so žalovaným a ktoré skutočnosti I. O. aj výslovne v podanom návrhu na rozvod uviedla. B. I. O. po útokoch žalovaného zo dňa 07.07.2015 na jej osobu a na jej sestru I. F. boli natoľko intenzívne, že v podanom návrhu na rozvod manželstva I. O. zároveň požiadala o priznanie ochrany pred žalovaným v podobe návrhu na nariadenie predbežného opatrenia spočívajúceho v uložení zákazu žalovanému priblížiť sa k jej osobe. Keďže návrh na rozvod manželstva spoločne s návrhom na nariadenie predbežného opatrenia písala I. O. svojpomocne, bez súčinnosti, či predchádzajúcej porady s právnym zástupcom a z dôvodu absencie jej odborného právneho vzdelania, nepriložila k podanému návrhu dostatočné dôkazy osvedčujúce naliehavú potrebu nariadenia predbežného opatrenia, z dôvodu ktorého Okresný súd Považská Bystrica uznesením zo dňa 03.08.2015 sp.zn. 3C/246/2015 návrh na nariadenie predbežného opatrenia zamietol. Napriek tomu už zo samotnej skutočnosti, že I. O. žiadala vo svojom návrhu na rozvod manželstva súd o priznanie ochrany v podobe uloženia zákazu žalovanému priblížiť sa k jej osobe, je zrejme, že vzájomné spolužitie a rozkol, ktorý I. Urbanovú viedol k podaniu návrhu na rozvod manželstva nemožno označovať za bežné manželské nezhody, ale bol vyvolaný priamo agresívnym správaním žalovaného, ktoré I. O. nedokázala ďalej znášať a tolerovať, ktoré súvislosti rovnako súd prvej inštancie v predmetnom konaní žiadnym spôsobom nezohľadnil, ani sa s nimi v odôvodnení napadnutého rozsudku nevysporiadal, a to napriek tomu, že žalobkyňa na ne v priebehu konania poukazovala. Rovnako tak v prípade útoku žalovaného na I. O. zo dňa 05.10.2015, konajúci súd nezobral v úvahu tú skutočnosť, že bezprostredne po tomto útoku I. O. privolala policajnú hliadku, podala oznámenie o podozrení zo spáchania trestného činu a zároveň z dôvodu značného psychického rozrušenia, spôsobeného útokom žalovaného, vyhľadala lekárske ošetrenie, čo je zrejme z predloženej anamnézy ošetrujúcej všeobecnej lekárky MUDr. Lucie Ďurkechovej zo dňa 05.10.2015. Z predloženej lekárskej anamnézy zároveň vyplýva, že I. O. bola v čase ošetrenia (deň kedy došlo k útoku zo strany žalovaného) natoľko rozrušená z útoku žalovaného, že jej ošetrujúca lekárka musela predpísať lieky na ukludnenie, aby dokázala prekonať tým vyvolaný úzkostný stav. V nadväznosti na predmetný útok žalovaného zo dňa 05.10.2015, I. Urbanová písomnou žiadosťou zo dňa XX.XX.XXXX požiadala svojho zamestnávateľa YURA Corporation Slovakia, s. r. o. o úpravu pracovných zmien z poobedných a večerných zmien na ranné, a to z dôvodu obáv, že by sa žalovaný - jej bývalý manžel, mohol voči nej dopustiť ďalšieho útoku v čase, kedy sa bude vracáť z poobednej zmeny, prípadne v čase, keď pôjde na zmenu nočnú. Za ďalšiu relevantnú skutočnosť, ktorú súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí nezohľadnil, možno považovať, že k predmetnému útoku došlo len tri dni po nadobudnutí právoplatnosti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica o rozvode manželstva žalovaného a I. O.. V nadväznosti na uvedené je argumentácia žalovaného, v zmysle ktorej si všetky popisované útoky zo strany žalovaného mala žalobkyňa a jej dcéry vymyslieť, nepochybne absurdná.

Žalobkyňa ani žiadna z jej dcér nikdy a žiadnym spôsobom nekalkulovali s možnosťou vrátenia daru. O možnosti vrátenia daru v čase keď došlo k predmetným útokom, resp. k podaniu návrhu I. O. na rozvod manželstva žalobkyňa nemala žiadnu vedomosť a o možnosti domáhať sa vrátenia daru sa dozvedela až po následnej konzultácii so svojim právnym zástupcom, po ktorej pristúpila k realizácii svojho práva na vrátenie daru. Všetky trestné oznámenia, ktoré žalobkyňa a jej dcéry voči žalovanému podali, objektívne odzrkadľovali reálne správanie sa a vyjadrenia žalovaného. Nikdy by pritom žalobkyňa, ani jej dcéry, samy seba nevystavili možným následkom krivého obvinenia, a to len údajne preto, aby sa o niekoľko rokov mohla žalobkyňa domáhať voči žalovanému vrátenia daru - spoluvlastníckeho podielu k pozemkom, ktorého trhová hodnota je minimálna. Bez ohľadu na výsledky trestných, či priestupkových konaní vedených voči žalovanému, možno uviesť, že tento sa dopúšťal útokov voči I. O. primárne v čase, keď sa v okolí nenachádzali žiadny ďalší svedkovia, ktorí by jeho agresívne správanie voči I. O. dokázali bezprostredne vnímať a následne to v príslušných konaniach dosvedčiť. Agresívne konanie žalovaného je však dostatočne zrejme pri zohľadnení celkových súvislostí vyplývajúcich z vykonaných listinných dôkazov predložených žalobkyňou, a výpovede svedkyne I. O.. Rovnako za potrebné považuje zohľadniť obsah odôvodnenia predmetných rozhodnutí v priestupkových konaniach vedených voči žalovanému, a najmä tam obsiahnuté výpovede svedkov, ktoré podľa názoru žalobkyne indikujú agresívne správanie sa žalovaného voči žalobkyňi, resp. jej dcéram. Súd v odôvodnení napadnutého rozsudku ďalej konštatuje, že v priebehu konania bolo preukázané, že vzťahy medzi žalobkyňou jej dcérou I. O. a druhou dcérou I. F. sú dlhodobo neusporiadané, a to najmä z dôvodu dlhodobo pretrvávajúcich majetkových sporov. Odhladnuc od toho, že k týmto sporom došlo až v roku 2016 (čo je zrejme aj z výpovede I. O.), žalobkyňi nie je zrejme, ako toto skutkové zistenie súdu súvisí, prípadne aký má mať význam pre vydané rozhodnutie s ohľadom na meritum veci, ktorým je určenie vlastníckeho práva k spoluvlastníckemu podielu evidovanému vo vlastníctve žalovaného, pričom odôvodnenie napadnutého rozsudku odpoveď na túto otázku neposkytuje. Za nepodložený považuje vyjadrený názor súdu prvej inštancie, v zmysle ktorého žalobkyňa nemala záujem svoje skutkové tvrdenia preukázať, keď nenavrhla výsluch svojej druhej dcéry I. F., a to údajne z obavy, aby táto nevyvrátila ňou a svedkyňou I. O. tvrdené skutočnosti. Súd týmto tvrdením vyjadril len svoju hypotézu, ktorej skutkový základ vo vykonanom dokazovaní absentuje. Žalobkyňa tak zastáva názor, že takéto vyjadrenie súdu, vo forme hypotézy, či predpokladu, navyše bez opory vo vykonanom dokazovaní, nemôže byť ani len podporným dôvodom pre zamietnutie žaloby. Realizácia návrhu na vykonanie dôkazu, a to aj v podobe návrhu na výsluch konkrétneho svedka je v zmysle zásady kontradiktórnosti sporového konania zakotvenej Civilným sporovým poriadkom zverená výlučne stranám sporu. Má za to, že súdu nepatrí právo posudzovať z akého údajného dôvodu strana sporu nerealizovala dostupný dôkazný prostriedok, keďže realizácia tohto práva (navrhnuť výsluch svedka) je plne na uvážení a procesnej zodpovednosti strany sporu. Ak sa teda strana sporu rozhodne, že dôkazný prostriedok nenavrhne vykonať, napriek tomu, že tento je reálne dostupný a súd má o ňom vedomosť, konajúci súd musí túto skutočnosť v celom rozsahu akceptovať. Rovnako za porušenie zásady kontradiktórnosti, považuje skutočnosť, že súd prvej inštancie si do konania pripojil spis 7C/39/2017 (o určenie vlastníckeho práva k rodinnému domu so súpisným číslom XXX) a jeho obsah oboznámil na pojednávaní v predmetnej veci dňa 09.04.2019, a to napriek tomu, že ani jedna zo strán pripojenie tohto spisu a jeho oboznámenie v konaní nenavrhla. Čo sa týka obsahu výpovede svedka I. F., má za to, že na základe vykonaného dôkazu (výsluchu tohto svedka) súd prvej inštancie dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, keď údajne z výpovede tohto svedka nebolo zrejme, že by žalovaný útočil alebo sa agresívne správal voči žalobkyňi, či ostatným členom jej rodiny. Naopak má za to, že z výpovede svedka I. F. v predmetnom konaní je dostatočne zrejme, že k útoku v podobe zranenia I. F. žalovaným reálne došlo, keď predmetný svedok výslovne uviedol, že videl povrchové zranenia I. F. bezprostredne po incidente so žalovaným, resp. po strete I. F. s jeho motorovým vozidlom, ako aj tú skutočnosť, že po tomto strete I. F. vyhľadala lekárske ošetrenie. To, že reálne k zraneniu I. F. došlo v dôsledku kontaktu s motorovým vozidlom navyše vyplýva aj z odôvodnenia rozhodnutia Okresného dopravného inšpektorátu v Púchove, OR PZ v Považskej Bystrici zo dňa 25.07.2016, číslo konania: ORPZ-PB-ODI3-P-170/2015, konkrétne z tam uvedenej výpovede svedkyne nehody B. I., ktorú skutočnosť taktiež súd prvej inštancie napriek vykonanému dokazovaniu touto listinou nevzal na zreteľ. Za zjavne nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie považuje neprihliadnutie na svedeckú výpoveď I. O., so stručným odôvodnením, že táto má mať údajne bezprostredný záujem na úspechu žalobkyne v konaní ako výlučná vlastníčka domu so súpisným číslom 118, ktorý je postavený na jednej z darovaných parciel KNC č. XXX/X pre k.ú. G. a ktorá je zároveň užívateľkou ďalších dvoch parciel, ktoré sú predmetom tohto konania. Primárne v tejto súvislosti poukazuje na tú skutočnosť, že v zmysle ust. § 196 ods. 2 CSP je povinnosťou každého zo svedkov dostaviť sa na súd a vypovedať pravdivo o skutočnostiach ktoré vnímal, pričom nesmie nič zamlčovať, inak sa vystavuje riziku možných

trestnoprávných následkov krivej výpovede, o čom súd svedka vždy pred svedeckou výpoveďou poučí. Len samotný predpoklad súdu, že by svedok hypoteticky mohol mať záujem na výsledku predmetného konania, nemôže automaticky diskvalifikovať takúto svedeckú výpoveď, resp. táto skutočnosť nemôže sama o sebe spochybňovať objektivnosť a dôležitosť obsahu výpovede tohto svedka pred predmetné konanie a rozhodnutie, akcentujúc tú skutočnosť, že to bola práve I. O., ktorá v rozhodujúcom časovom období zdieľala so žalovaným spoločnú domácnosť, t.j. bezprostredne vnímala jeho správanie sa a zároveň bola obeťou prevažnej časti jeho verbálnych a fyzických útokov, od ktorých žalobkyňa odvodzuje svoj nárok na vrátenie daru. Z odôvodnenia rozsudku ďalej nie je zrejmé, prečo v prípade ak hypotetický záujem I. O., na výsledku konania je dôvodom nezohľadnenia jej svedeckej výpovede, konajúci súd rovnaké kritéria neaplikoval aj pri hodnotení výpovedí svedkov navrhnutých žalovaným, ktorí svedkovia sú blízkymi osobami žalovaného, u ktorých možno rovnako vzhliadať hypotetický záujem na výsledku konania v jeho prospech. Domnieva sa tak, že nezohľadnením výpovede svedkyne I. O., ktorá na rozdiel od svedkov navrhnutých žalovaným (S. C. - matky žalovaného, V. C. - otca žalovaného, I. S. - švagra žalovaného), bola bezprostredne prítomná, resp. v značnej časti prípadov bola dokonca obeťou agresívnych verbálnych a fyzických útokov žalovaného, ktoré skutočnosti vo svojej svedeckej výpovedi pred súdom v celom rozsahu potvrdila, konajúci súd odoprel žalobkyni právo na spravodlivý súdny proces, a to z dôvodu porušenia princípu rovnosti procesných strán, resp. „rovnosti zbraní pred súdom“, od ktorej skutočnosti žalobkyňa zároveň odvodzuje odvolací dôvod v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku. Za zjavne nesprávny považuje taktiež skutkový záver súdu prvej inštancie o tom, že nepreukázala v konaní, že rozvrat manželstva žalovaného a jej dcéry bol spôsobený zavinením žalovaného, resp. tvrdenie o jeho nadmernom požívaní alkoholických nápojov, či o jeho agresívnom správaní sa voči žalobkyne a ostatným členom jej rodiny. Dôvodom, od ktorého žalobkyňa odvodzuje svoj nárok na vrátenie daru, t.j. za konanie žalovaného v hrubom rozpore s dobrými mravmi žalobkyňa neoznačila len samotné zavinenie rozvratu manželstva žalovaného s jej dcérou, či len samotnú skutočnosť, že žalovaný požíval vo zvýšenej miere alkoholické nápoje; tieto skutočnosti žalobkyňa uviedla podporne, resp. ako pravdepodobnú príčinu a možnú motiváciu jeho agresívneho správania sa. Ohľadne záveru súdu, v zmysle ktorého nadmerné požívanie alkoholických nápojov zo strany žalovaného nebolo v konaní preukázané odkazujúc na svedecké výpovede S. C., V. C. a I. S., je potrebné uviesť, že negatívne skutkové okolnosti (to, že k niečomu nedošlo) sa v konaní nepreukazujú, resp. skutočnosť, že predmetní svedkovia podľa ich vlastných tvrdení nevideli žalovaného požívať alkoholické nápoje vo zvýšenej miere, samo o sebe ešte nepreukazuje, že tak žalovaný nerobil vôbec, najmä pokiaľ opak vyplýva z výpovede svedkyne I. O., ktorá dlhodobo so žalovaným zdieľala spoločnú domácnosť.

5. Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu uviedol, že súd I. inštancie vykonal dôsledné a rozsiahle dokazovanie, jeho rozhodnutie je zákonné a správne a žiadal, aby odvolanie žalobkyne súd II. inštancie zamietol, ako nedôvodné. Predovšetkým súd pri vyhodnocovaní správania sa žalovaného a jeho dôsledkov, ktoré má vyhodnotiť, ako rozpor s dobrými mravmi, vykonaným dokazovaním mal preukázané, že žalovaný sa nikdy nesprával k darkyni a jej manželovi, teda rodičom svojej bývalej manželky nevhodne a neúctivo. Toto v konečnom dôsledku potvrdzovala aj samotná žalobkyňa, táto potvrdila, že žalovaný v minulosti, keď manžel žalobkyne dostal infarkt a jeho život bol smrťou ohrozený, bol to práve žalovaný, ktorý privolať neodkladnú pomoc, zabezpečil transport do nemocnice a následne, ako takmer jediný spolu s matkou bývalej manželky, navštevovali v nemocnici v I. manžela žalobkyne. Žalobkyňa v žalobe poukazovala najmä na nevhodné správanie žalovaného k jej dcéram a to I. F. a I. O.. Žalovaný bol manželom I. O., s ktorou manželstvo bolo ukončené rozvodom a počas trvania manželstva, manželia nemali spolužitie ani naplnené, ani usporiadané, pretože nemohli mať spoločné dieťa, tento handicap si vzájomne vytýkali. Neskôr I. O. začala poukazovať na značný alkoholizmus žalovaného a v podstate manželstvo dospelo k jeho koncu. Časť sporov medzi manželmi vznikala spontánne a rozhodne nemali tieto nezhody znaky takej intenzity a rozporu s dobrými mravmi, aby bolo možné zrušiť darovaciu zmluvu.

Následne spory medzi manželmi sa vyhrocovali až tak, že dcéra žalobkyne podala niekoľko trestných oznámení, tieto skutky boli následne odstúpené, ako skutky, ktoré nemajú intenzitu trestného činu k priestupkovým konaniam, avšak, ani priestupkové konania nepreukázali spáchanie skutkov žalovaného voči manželke tak, ako ona tvrdila a ani v jednom prípade nebol žalovaný uznaný vinným. Naopak, keby bol žalovaný konal takým istým spôsobom, ako jeho vtedajšia manželka, príp. švagrína a bol by podal trestné oznámenia on, možno dokazovaním by bolo preukázané, že subjektami, ktoré konali v rozpore s dobrými mravmi, boli manželka žalovaného, jej sestra, príp. samotná žalobkyňa. Rozpor s dobrými mravmi žalobkyňa poukazovala aj v správaní sa žalovaného k druhej dcére I. F.. Z dokazovania

a výsluchu bývalého manžela I. F., opäť vyplynulo, že žalovaný sa nedopustil voči nej takého konania, ktoré na jednej strane tvrdí I. F., príp. jej matka, ale ani nenaplnia skutok trestného činu, priestupku a vôbec nie je preukázané, že sa skutok stal. Naopak, je z konania zrejme, že sama žalobkyňa sa voči I. F. v inom konaní, z titulu jej správania v rozpore s dobrými mravmi, domohla vrátenia daru, polovice rodinného domu, ktorý I. F. so svojim vtedajším manželom prestavali a do neho investovali. Následne sa I. F. rozviedla, dokonca má vedomosť, že bola odsúdená súdom za požívanie nedovolených látok, jej bývalý manžel mal zverené ich maloleté dieťa do osobnej starostlivosti a zrejme samotná I. F. je osobou konfliktnou, čo vyplýva aj z výpovede jej manžela a žalovaného, ktorí tvrdili, že nezhody medzi I. F. a žalovaným, tiež jej bývalou sestrou I. O., boli podmienené získaním daru od žalobkyne - pozemkov pod ich rodinným domom. Vôbec sa nestotožňuje s tvrdením žalobkyne v odvolaní, tieto tvrdenia sa nezakladajú na pravde, sú vedome formulované a uvádzané inak, ako sa situácia udiala a žalobkyňa účelovo sa domáha vrátenia daru, pretože sa domnieva, že tak, ako jej vrátila majetok jej vlastná dcéra a tým, že nemusela žalobkyňa vyplácať dcéru a ani bývalého zaťa za vložené investície a v podstate zveľadený majetok, tak sa domôže aj polovice pozemkov od žalovaného, ktorý tak, ako bolo v konaní preukázané, tento pozemok skultivoval, odviezol odtiaľ starý rozpadnutý dom, úprava pozemku ho stála značné fyzické úsilie, ale aj finančné prostriedky a rozhodne popiera, že jeho správanie naplnilo a naplnia ust. § 630 Obč. zák., čoho dôsledkom je vrátenie daru. Na základe horeuvedeného žiadal, aby odvolací súd potvrdil správnosť rozsudku súdu I. inštancie a odvolanie žalobkyne zamietol, zároveň priznal žalovanému náhradu trov odvolacieho konania vo výške 100%.

6. Žalobkyňa v písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalovaného uviedla, že v celom rozsahu zotrúva na obsahu podaného odvolania voči rozsudku súdu prvej inštancie, ako aj na odvolacích dôvodoch tam vymedzených. S obsahom vyjadrenia žalovaného nesúhlasí, pričom ním uvádzané skutkové tvrdenia popiera. Žalovaný vo svojom vyjadrení konštatuje, že súd mal na základe vykonaného dokazovania za preukázané, že žalovaný sa nikdy nesprával k žalobkyňi ani k jej manželovi neúctivo, čo mala v konečnom dôsledku potvrdiť aj samotná žalobkyňa, ktorá nepoprela, že žalovaný v čase, keď jej manžel (D. O.) utrpel infarkt, privolal neodkladnú pomoc a následne navštevoval manžela žalobkyne spolu so žalobkyňou a jej dcérou v nemocnici v Martine. V reakcii na uvedené tvrdenie poukazuje na to, že samotné poskytnutie neodkladnej pomoci jej manželovi zavolaním záchranných zložiek ešte nevyučuje to, že sa voči žalobkyňi, jej manželovi a jej dcéram žalovaný správal v hrubom rozpore s dobrými mravmi. Navyše poskytnutie neodkladnej pomoci osobe, ktorá sa nachádza v ohrození života, je nielen zákonná, ale aj morálna povinnosť každej osoby, bez ohľadu na to, či ide o člena rodiny alebo úplne neznámu osobu, ako aj bez ohľadu na vzájomné vzťahy s touto osobou. V prípade, ak by žalovaný manželovi žalobkyne neodkladnú pomoc neposkytol/odmietol poskytnúť, t.j. nezavolať by záchranné zložky, vystavil by sa možným trestnoprávnym následkom z dôvodu možného spáchania trestného činu neposkytnutia pomoci v zmysle ust. § 177 ods. 1 Trestného zákona. Rovnako tak čo sa týka navštevovania manžela žalobkyne v zdravotníckom zariadení v Martine, tieto cesty vykonal žalovaný len ako sprievod (vodič) žalobkyne a jej dcéry I. O. (v čase keď ešte boli manželia) aj to len na jej výslovnú a opakovanú žiadosť. Vo vzťahu k ďalšiemu obsahu vyjadrenia žalovaného uvádza, že ona ani jej dcéra I. O. nikdy žalovanému nevyčítali neplodnosť a ani to, že manželstvo s I. O. nebolo naplnené. V celom rozsahu zotrúva na tom, že rozvrat manželstva jej dcéry a žalovaného bol spôsobený výlučne jeho nadmerným požívaním alkoholických nápojov a s tým spojenou a neustále sa stupňujúcou agresivitou namierenou primárne voči I. O., ale aj voči ostatným členom rodiny žalobkyne, resp. voči žalobkyňi samotnej. Vyhrážky, neustále ponižovanie, psychický teror a fyzické útoky žalovaného napokon viedli I. O. nielen k podaniu návrhu na rozvod (v ktorom zároveň žiadala o nariadenie predbežného opatrenia, ktorým by súd zakázal žalovanému priblížiť sa k jej osobe), ale aj k podaniu viacerých trestných oznámení, ktoré I. O. podala práve v dôsledku strachu, ktorý u nej vyvolalo správanie sa žalovaného. Napriek tomu, že ani jedno z vedených trestných, či priestupkových konaní (doposiaľ) neskončilo uložením sankcie žalovanému; odhliadnuc od skutočnosti, že o výsledku trestného konania týkajúceho sa útoku žalovaného voči I. O. zo dňa 05.10.2015 nemá žalobkyňa vedomosť a ani zo strany žalovaného nebolo rozhodnutie týkajúce sa tejto trestnej veci predložené; opätovne akcentuje, že ak by aj všetky vedené trestné/priestupkové konania skončili bez uloženia sankcie žalovanému, táto skutočnosť sama o sebe nevyučuje, že k spáchaniu predmetných skutkov mohlo dôjsť, resp. aj reálne došlo. Dôkazná núdza v trestnom/priestupkovom konaní a s tým spojené uplatnenie zásady „in dubio pro reo“ bola zapríčinená výlučne tým, že k útokom žalovaného dochádzalo prevažne „za zatvorenými dverami“ prípadne na dvore rodinného domu, kedy si bol žalovaný vedomí, že jeho konanie okrem obete priamo nevníma a nie je schopná potvrdiť svojou výpoveďou žiadna ďalšia osoba. V tejto súvislosti je potrebné poukázať na to, že reálna obava I. O. o jej život a zdravie okrem iného vyplýva aj zo skutočnosti, že

po útoku žalovaného zo dňa 05.10.2015 bola dcéra žalobkyne (I. O.) natoľko rozrušená, že dokonca musela vyhľadať lekársku pomoc, a následne tiež písomne požiadala svojho zamestnávateľa o úpravu pracovného času, pretože mala obavy z napadnutia žalovaným počas cesty na, resp. z pracovnej zmeny (ktorej žiadosti zamestnávateľ vyhovel). Tieto v konaní preukázané skutočnosti súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní vôbec nezohľadnil a s týmito sa v rámci svojho rozsudku žiadnym spôsobom nevysporiadal. Nemožno sa ďalej stotožniť ani s vyjadrením žalovaného, podľa ktorého z výsluchu svedka I. F., bývalého manžela I. F., vyplynulo, že žalovaný sa k I. F. nedopustil takého konania, ktoré by mohlo naplňať znaky skutkovej podstaty trestného činu, či priestupku. Žalobkyňa zastáva názor, že z výpovede svedka I. F. práve naopak vyplýva, že k stretu medzi I. F. a motorovým vozidlom, ktoré viedol žalovaný, skutočne došlo, pričom žalovaný napriek tomu, že tým I. F. spôsobil oškretie kože na dolných končatinách, pokračoval ďalej vo svojej ceste a teda nielenže jej neposkytol žiadnu pomoc, ale sa ani nezaujímal o povahu zranení, ktoré pri tom utrpela, čím porušil svoju zákonnú povinnosť v zmysle ust. § 65 v spojení s § 66 zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke a zároveň tým znemožnil riadne vyšetrenie dopravnej nehody, z čoho v konečnom dôsledku sám profitoval. Napriek tomu, že žalobkyňa nevzhliada bližší súvis s predmetným konaním, potvrdzuje, že sa spolu so svojim manželom v inom súdnom konaní úspešne domohla vrátenia daru - spoluvlastníckeho podielu o veľkosti 1 z celku k rodinného domu od svojej dcéry I. F.. Zároveň výslovne akcentuje, že údajná prestavba ich rodinného domu vykonaná I. F. a jej vtedajším manželom spočívala výlučne v prispôbení rodinného domu na ich bývanie (t.j. bývanie I. F. a jej manžela), pričom touto prestavbou a vloženými investíciami nedošlo k výraznejšiemu zhodnoteniu rodinného domu, t.j. žalobkyňa z toho nikdy nemala ani nebude mať výraznejší majetkový, či iný prospech. V tejto súvislosti zároveň zdôrazňuje, že ani jej bývalý zať ani jej dcéra I. F. sa na ňu neobrátili so žiadosťou o poskytnutie náhrady za vykonanú investíciu do rodinného domu, keďže si obaja boli vedomí, že tieto investície boli práve a výlučne vynaložené za účelom prispôbenia rodinného domu na ich bývanie, z hľadiska ktorého tieto investície nepredstavovali pre žalobkyňu žiaden významnejší prospech. Čo sa týka údajného odsúdenia I. F. za spáchanú trestnú činnosť, uvádza, že o žiadnom odsúdení jej dcéry I. F. nemá vedomosť a rovnako nemá vedomosť, že by táto užívala „nedovolené látky“. Žalobkyňa nie je zrejmy súvis medzi týmito skutočnosťami uvádzanými žalovaným a meritom predmetnej veci, v každom prípade, pokiaľ sa žalovaný domnieva, že toto tvrdenie môže byť pre konanie relevantné, mal by ho v zmysle ust. čl. 8 CSP doložiť príslušným právoplatným rozhodnutím súdu, čo však doposiaľ neurobil. Rovnako nesúvisiace a ako bezvýznamné pre konanie možno hodnotiť tvrdenie žalovaného o tom, že I. F. mala so žalovaným, resp. I. O. nehody ohľadne darovania pozemkov pod rodinným domom (v tom čase) žalovaného a I. O.. Pokiaľ by tomu tak aj bolo, žiadnym spôsobom to žalovaného neospravedlňuje zo zrazenia I. F. ani z porušenia povinnosti poskytnúť jej potrebnú pomoc po nehode. Možno dodať, že k predmetnej dopravnej nehode došlo, keď sa I. F. so svojim vtedajším manželom ponáhľala na pomoc svojej druhej sestre I. O. po jednom z mnohých útokov žalovaného, kedy po tom, čo ho I. F. zazrela ako odchádza autom, tohto sa snažila zastaviť, pričom ju žalovaný zrazil a spôsobil jej uvedené zranenia (ktoré skutočnosti potvrdili aj viacerí svedkovia vo vedenom priestupkovom konaní pred OR PZ Považská Bystrica ČVS: ORPZ-PB-ODI3-p-170/2015 - viď odôvodnenie rozhodnutia zo dňa 25.07.2016). K nezmyselným a fiktívnym obvineniam žalovaného, v zmysle ktorých sa žalobkyňa podanou žalobou domáha vrátenia daru od žalovaného za účelom spätného nadobudnutia veci v snahe vyhnúť sa povinnosti zaplatiť mu peňažnú náhradu, tieto tvrdenia v celom rozsahu popiera, pričom sa tým žalovaný zrejme snaží odviesť pozornosť od jeho hrubého a vulgárneho správania sa voči žalobkyňi a členom jej rodiny, ktoré nepochybne dosiahlo intenzitu hrubého rozporu s dobrými mravmi. Pokiaľ sa žalovaný cítil ukrátený na svojich právach titulom investície do majetku, ktorý zdieľal s I. O., mal možnosť tieto svoje nároky a požiadavky uplatniť v konaní o vyporiadanie ich BSM (vedenom na OS Považská Bystrica pod sp.zn. 8C/129/2016), ktoré skončilo uzavretím dohody (a následným späťvzatím žaloby), v zmysle ktorej dohody najbonitnejšiu položku - spoločne postavený rodinný dom, nadobudla do výlučného vlastníctva I. O., a to bez akýchkoľvek námietok, či uplatnenia akýchkoľvek osobitných nárokov zo strany žalovaného. V nadväznosti na vyššie uvedené v celom rozsahu zotrúva na svojom odvolaní voči rozsudku súdu prvej inštancie, pričom navrhuje a zdvorilo žiada odvolací súd, aby rozhodol v zmysle petitu podaného odvolania.

7. Žalovaný v písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalobkyne uviedol, že v celom rozsahu zotrúva na svojich vyjadreniach a podaniach. Tvrdenia žalobkyne vo vyjadrení sú účelové, opakujú sa a žiadnym zásadným spôsobom nespochybňujú, prípadne nevyvracajú dôkazy, ktoré boli v rozsiahlom dokazovaní zistené a správne súdom I. inštancie vyhodnotené. Domnieva sa, že dostatočne zdôvodnil svoje vyjadrenie a stanoviská a poukázal na účelovosť konania žalobkyne, včetně nepravdivosti tvrdení a dôvodov žaloby, nakoľko takéto dôvody, ktoré mali viesť k vráteniu daru sa nikdy v minulosti nestali a boli

len účelovým konaním zo strany žalobkyne a jej príbuzných, aby vytvorili situácie, ktoré budú nápomocné k vráteniu daru žalovaným, nakoľko medzičasom sa tento rozviedol s dcérou žalobkyne. Vzhľadom na horeuvedené žiadal, aby odvolací súd vo veci rozhodol tak, že rozsudok súdu I. inštancie bude potvrdený v celom rozsahu a odvolanie žalobkyne bude zamietnuté s povinnosťou nahradiť žalovanému trovy konania vo výške 100%.

8. Krajský súd ako odvolací súd preskúmal vec v zmysle ust. § 379, § 380 ods. 1 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správny potvrdiť podľa § 387 ods. 1 CSP, pričom v náväznosti na § 387 ods. 2 CSP, odvolací súd v celom rozsahu poukazuje na vecne správne odôvodnenie súdu prvej inštancie, s ktorým sa v celom rozsahu stotožňuje.

9. Súd prvej inštancie vzal do úvahy všetky skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov vyplynuli, neopomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo, výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 až 194 CSP. Pri rozhodovaní súd prvej inštancie použil správny právny predpis, správne ho vyložil a na daný skutkový stav ho aj správne aplikoval. Odvolací súd sa preto stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie a z tohto dôvodu si odvolací súd aj osvojil dôvody napadnutého rozhodnutia, v celom rozsahu na ne poukazuje v zmysle § 387 ods. 2 CSP.

10. Odvolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie teda vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, vec po právnej stránke správne posúdil a v konečnom dôsledku aj správne vo veci rozhodol, keď žalobu ako nedôvodnú zamietol.

11. Ust. § 630 Občianskeho zákonníka vyžaduje pre úspešné domáhanie vrátenia daru za splnenia zákonných predpokladov a to:

1. existenciu darovacej zmluvy medzi darcom a obdarovaným ohľadom predmetu darovania
  2. chovanie obdarovaného, ktoré možno objektívne posudzovať, kvalifikovať ako hrubé porušenie dobrých mravov
  3. hrubé porušenie dobrých mravov vo vzťahu k darcovi alebo k členom jeho rodiny, pričom darca sa musí formou jednostranného prejavu vôle obsiahnutom v žalobe alebo samostatnou listinou súdnou cestou domáhať voči obdarovanému vrátenia daru
  4. existenciu právoplatného rozhodnutia právotvornej konštitutívnej povahy
- Pojmovými znakmi darovacej zmluvy je prenechanie niečoho v zmysle § 628 OZ, ďalej bezodplatnosť, teda stručne povedané, nesmie sa dostať žiadneho protiplnenia, ktoré má majetkovú hodnotu vo vzťahu k darcovi a tiež dobrovoľnosť liberalita, teda prenechanie niečoho.

12. Odborná literatúra aj súdna prax považujú zhodne za hrubé porušenie dobrých mravov (hrubé a nemorálne chovanie) obdarovaného voči darcovi alebo členom jeho rodiny, buď porušenie dobrých mravov značnej intenzity a váhy, napr. uskutočnené jednorazovým činom alebo porušovanie dobrých mravov opakovane, sústavne, ktoré však v dôsledku svojho trvania a charakteru možno kvalifikovať ako hrubé porušenie dobrých mravov. Kedy pôjde o hrubé porušenie dobrých mravov a kedy už nie, bude vždy otázkou posúdenia konkrétneho jednotlivého prípadu a jeho zvláštností. Pre toto posúdenie však nemôže byť rozhodujúce subjektívne hľadisko darcu (nestačí, aby šlo len o prejav subjektívne pociťovaného nevdaku), ale aj hľadisko objektívne. Možno tiež zdôrazniť, že nie je rozhodujúce akú konkrétnu podobu hrubé porušovanie dobrých mravov zo strany obdarovaného voči darcom alebo členom jeho rodiny nadobudlo. Zo skúseností a právnej praxe možno dovodiť, že do tejto kategórie budú spadať prípady, kedy sú darca, či členovia jeho rodiny vystavení priamemu fyzickému násiliu alebo hrubým urážkam, psychickému nátlaku zo strany obdarovaného spočívajúceho vo vyhrázaní, vydieraní, ponižovaní, šikanovaní atď.. Je zároveň faktom to, že hrubé porušenie dobrých mravov nemusí vždy napĺňovať znaky trestného činu, priestupku alebo iného správneho deliktu. Ak je však už trestný čin už priestupok alebo iný správny delikt postihnutelný podľa zvláštnych predpisov spáchaný a kto ho spáchal, je súd rozhodujúci o vrátení daru v týchto smeroch rozhodnutím príslušných orgánov viazaný. Chovanie sa obdarovaného hrubo porušuje dobré mravy, ak sa ocitne v rozpore so všeobecne uznávaným mienením, ktorý vo vzájomných vzťahoch medzi nimi určuje, aký má byť obsah tohto konania, aby bolo v súlade so základnými zásadami mravného poriadku spoločnosti. Výpočet dobrých mravov nemožno vzhľadom k pestrosti a mnohotvárnosti dopredu určiť. Zásady mravného poriadku spoločnosti a v dôsledku toho aj dobré mravy sa vo vzájomnom súžití ľudí a zároveň v súlade s prebiehajúcim

spoločenským vývojom v určitej miere rozvíjajú a to tak v zmysle časovom ako aj miestnym. Ak sa prieči určité chovanie darcu dobrým mravom, musí byť súdom v danom čase a vzájomnom chovaní účastníkov občianskoprávných vzťahov vždy zistené. Súd vychádza z objektívneho kritéria, prihliada ku všetkým okolnostiam konkrétneho prípadu. Súdna prax vymedzila pojem dobrých mravov ako súhrn spoločenských, kultúrnych a mravných noriem, ktoré v historickom vývoji osvedčujú istú nemennosť, vystihujú podstatné historické tendencie sú zdieľané rozhodujúcou časťou spoločnosti a majú povahu základných noriem. V tejto súvislosti sa nemožno tiež nezmieniť o obtiažnej preukázateľnosti chovania obdarovaného, ktoré by zadávalo darcovi dôvod k súdnemu domáhaniu sa vrátenia daru. K hrubému porušovaniu dobrých mravov v úzkom rodinnom spoločenstve môže dochádzať bez akýchkoľvek vonkajších prejavov, z ktorých by bolo možné na existenciu tohto potrebného zákonného predpokladu podľa § 630 OZ usudzovať. Nie je tiež dokonca možné ani vylúčiť možnosť účelového a špekulatívneho využitia ust. § 630 OZ. Odvolací súd však považuje za významné zmieniť ďalší aspekt k veci a to uplatnenie princípu proporcionality, ktorý sa uplatní pri kolízii dvoch alebo viacerých konkurujúcich si subjektívnych práv. Na strane žalobcu je to právo darcu dar odvolať, teda žiadať vrátenie daru a na strane žalovaného právo vlastníť majetok. Chovanie obdarovaného spočívajúce v nevďaku musí preto nadobudnúť takej intenzity, aby právo darcu netrpieť takýto nevďak bolo porovnateľné so záujmom obdarovaného na zachovanie princípu právnej istoty nedotknuteľnosti vlastníctva. Inak by v praxi dochádzalo k neprijateľným pomerom, kedy by obdarovaný bol darcovi po celú ďalšiu dobu zaviazaný neobmedzene alebo neprimerane hlboko a ich vzájomný vzťah by bol výrazne nerovnomerný.

13. Súd prvej inštancie teda v prejednávanej veci vykonal rozsiahle dokazovanie a opierajúc sa o dostatočné skutkové zistenia tieto správne vyhodnotil a vyvodil z nich i správny právny záver. Na zdôraznenie ich správnosti odvolací súd len podčiarkuje, že z vykonaného dokazovania pred súdom prvej inštancie mal aj odvolací súd za preukázané, že v danom prípade sa žalobkyňa podanou žalobou domáhala, aby súd určil, že je vlastníčkou spoluvlastníckeho podielu 1/2, viažuceho sa k parc. č. KN C XXX/X - zastavaná plocha a nádvorie o výmere 163 m², k parc. č. KN C XXX/X - zastavaná plocha a nádvorie o výmere 166 m² a k parc. č. KN C XXX/X - záhrady o výmere 198 m², ktoré nehnuteľnosti sú zapísané na LV č. XXXX k. ú. G. Okresného úradu Púchov, katastrálny odbor. Keďže sa jedná o tzv. pozitívnu určovaciu žalobu, súd prvej inštancie správne primárne skúmal, či žalobkyňa má naliehavý právny záujem na takomto pozitívnom určení podľa ustanovenia § 137 písm. c) CSP a správne dospel k záveru, že žalobkyňa má naliehavý právny záujem na určení vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam. Z dokazovania vykonaného pred súdom prvej inštancie bolo ďalej preukázané, že darovacou zmluvou zo dňa 24.1.2013, spísanou vo forme notárskej zápisnice notárkou JUDr. Emíliou Rosinovou, darovala žalobkyňa svojej dcére I. O. a jej manželovi I. C., t.j. žalovanému, ako obdarovaným každému spoluvlastnícky podiel 1/2 v nehnuteľnostiach, parc. č. KN C XXX/X - zastavané plochy a nádvoria o výmere 229 m² a v parc. č. KN C XXX/X - záhrady o výmere 298 m². Následne bola z darovaných pozemkov vyčlenená parc. č. KN C XXX/X - zastavané plochy a nádvoria o výmere 166 m², v dôsledku čoho došlo k zmenšeniu pôvodnej výmery parc. č. KN C XXX/X na nový výmeru 163 m² a k zmenšeniu parc. č. KN C XXX/X na výmeru 198 m². Na LV č. XXXX k. ú. G. sú aktuálne ako podieloví spoluvlastníci predmetných nehnuteľností každý v spoluvlastníckom podiele po 1/2 zapísaní dcéra žalobkyne I. O. a žalovaný. Rovnako bolo preukázané, že žalobkyňa ako dárkyňa jednostranným právnym úkonom - Výzvou na vrátenie daru zo dňa 6.12.2017 vyzvala žalovaného ako obdarovaného na vrátenie daru identifikovaného ako spoluvlastnícky podiel 1/2, ktorý sa viaže k nehnuteľnostiam parc. č. KN C XXX/X - zastavaná plocha a nádvorie o výmere 163 m², parc. č. KN C XXX/X - zastavaná plocha a nádvorie o výmere 166 m² a parc. č. KN C XXX/X - záhrady o výmere 198 m², ktoré nehnuteľnosti sú zapísané na LV č. XXXX k. ú. G., a to z dôvodu fyzických útokov a psychického nátlaku žalovaného voči dcére žalobkyne I. O. a obmedzovania jej pohybu. V uvedenej výzve na vrátenie daru žalobkyňa rovnako poukázala na nadmerné požívanie alkoholických nápojov zo strany žalovaného, jeho agresívne správanie nielen vo vzťahu k jej dcére I. O., ale aj voči samotnej žalobkyne a ďalším členom jej najbližšej rodiny, najmä vo vzťahu k dcére I. F., ktorú žalovaný mal úmyselne zraziť motorovým vozidlom a spôsobiť jej poškodenie zdravia, v dôsledku čoho bola nútená proti jeho osobe podať trestné oznámenie. Podľa tvrdenia žalobkyne uvedené konanie žalovaného sa prieči nielen základným etickým a morálnym princípom, ale aj všeobecne záväzným a akceptovaným normám správania sa, nielen voči jej osobe, ale aj členom jej najbližšej rodiny, pričom takéto správanie žalovaného malo mať opakujúci sa charakter a možno ho jednoznačne klasifikovať ako správanie v hrubom rozpore s dobrými mravmi. Žalovaný s vrátením daru nesúhlasil, odmietol predmetnú nehnuteľnosť dárkyne, t.j. žalobkyne, vrátiť a v katastri nehnuteľnosti prepísať vlastnícke právo v prospech žalobkyne. Argumentoval pritom tým, že skutkové tvrdenia žalobkyne ohľadne jeho správania, ktoré by bolo v hrubom rozpore s dobrými mravmi, sa

nezakladajú na pravde, v priebehu konania rozhodne poprel, že by počas spolužitia s dcérou žalobkyne I. O. v nadmernej miere požíval alkoholické nápoje, voči žalobkyni alebo najbližším členom jej rodiny sa správal agresívne a verbálne alebo fyzicky ich napádal. Žalobkyňa teda v konaní preukázala, že výzvu na vrátenie daru podala na poštovú prepravu dňa 6.12.2017 a nasledujúci deň dňa 7.12.2017 bola táto zásielka doručená žalovanému do vlastných rúk, tým bol naplnený jeden z predpokladov vrátenia daru. Pokiaľ ide o ďalší z predpokladov, kedy môže darca v zmysle ustanovenia § 630 Občianskeho zákonníka uplatniť voči obdarovanému právo na vrátenie daru, a to existenciu porušenia dobrých mravov zo strany obdarovaného voči darcovi alebo voči jeho rodine, v tejto súvislosti súd prvej inštancie správne poukázal na súdom zistenú skutočnosť, že vzťahy medzi žalovaným a žalobkyňou ako aj vzťahy medzi žalovaným a blízkymi členmi rodiny žalobkyne dlhodobo nie sú usporiadané, naopak sú rozvrátené, až antagonistické. Medzi žalovaným a dcérou žalobkyne I. O. došlo k rozvodu ich manželstva, pričom však v konaní Okresného súdu Považská Bystrica sp. zn. 3C/246/2015 ani podľa odvolacieho súdu nebolo preukázané tvrdenie žalobkyne, že by príčinou rozvratu manželstva bolo nadmerné požívanie alkoholických nápojov zo strany žalovaného a jeho agresívne správanie voči bývalej manželke. Hoci v uvedenom smere tvrdenie žalobkyne potvrdila svedkyňa I. O. vo svojej svedeckej výpovedi, ďalší svedkovia S. C., V. C. a I. S. tvrdili opak a najmä rodičia žalovaného za príčinu rozvratu manželstva žalovaného s jeho bývalou manželkou I. O. označili bezdetnosť tohto manželstva a skutočnosť, že do ich manželského spolužitia v negatívnom smere zasahovala ďalšia dcéra žalobkyne I. F.. Rovnako svedok I. F., ktorého v konaní navrhla vypočuť žalobkyňa, nepotvrdil ňou uvádzanú skutočnosť, že by žalovaný počas trvania manželstva s I. O. alebo po jeho rozvode v nadmernej miere požíval alkoholické nápoje a vo vzťahu k žalobkyni a jej blízkym osobám sa správal agresívne. Rovnako tento svedok nepotvrdil (ako nesprávne namietala žalobkyňa v odvolaní, že potvrdil), že žalovaný mal druhú dcéru I. F. úmyselne zraziť motorovým vozidlom a spôsobiť jej zranenia, nakoľko ako vyplýva z výpovede svedka na pojednávaní pred súdom prvej inštancie tento uviedol, že incident nevidel a to že jej mal spôsobiť žalovaný zranenia mu tvrdila len ona. Rovnako z výpovede svedkyne B. I. učinenej v konaní ORPZ-PB-ODI3-P-170/2015 (na ktorú v odvolaní poukazovala žalobkyňa) podľa odvolacieho súdu nevyplýva, že reálne k zraneniu I. F. došlo v dôsledku kontaktu s motorovým vozidlom žalovaného. Pokiaľ v minulosti dcéry žalobkyne I. O. a I. F. podali na žalovaného trestné oznámenia v konaniach vedených na polícii, prípadne na orgáne prejednávajúcom priestupky, žalovaný nebol uznaný vinným zo spáchania trestného činu ani priestupku a tieto konania boli z dôvodu dôkaznej núdze zastavené. Naopak súd prvej inštancie mal v priebehu konania správne za preukázané a túto skutočnosť potvrdila aj samotná žalobkyňa, že vzťahy medzi ňou a dcérou I. F. sú neusporiadané, rovnako sú neusporiadané vzťahy medzi oboma jej dcérami, a to najmä z dôvodu dlhodobo pretrvávajúcich majetkových sporov. Vo vzťahu k výpovediam jednotlivých svedkov, odvolací súd dodáva tak, ako žalobkyňa navrhla výsluchy svedkov prevažne z okruhu svojich príbuzných, rovnako aj žalovaný využil svoje oprávnenie navrhnuť svedkov buď príbuzensky alebo priateľsky spriaznených. Za týchto skutkových okolností je dokazovanie v takomto kontexte náročné práve s prihliadnutím na príbuzenské, priateľské väzby medzi stranami sporu ako aj jednotlivými svedkami a preto výpovede svedkov navrhnutých ako zo strany žalobkyne, tak aj zo strany žalovaného je potrebné hodnotiť v tomto kontexte. Z vyššie uvedeného teda vyplýva, že žalobkyňa v konaní s výnimkou svojho tvrdenia a tvrdenia svedkyne I. O. nepreukázala (neuniesla dôkazné bremeno), že by sa žalovaný voči nej alebo voči blízkym členom jej rodiny správal spôsobom, ktorý je v rozpore s dobrými mravmi a ktorý by odporoval všeobecne záväzným a akceptovateľným normám správania sa. Žalobkyňa teda nepreukázala ňou uvádzanú skutočnosť, že rozvrat manželstva žalovaného a jej dcéry ako aj rozvrat vzťahu medzi ňou a žalovaným bol spôsobený zavinením žalovaného. Pokiaľ ide o tvrdenie žalobkyne podporené výpoveďou svedkyne I. O., že žalovaný počas manželstva nadmerne požíval alkohol a správal sa voči svojej manželke agresívne a verbálne a aj fyzicky útočil nielen na ňu ale aj na samotnú žalobkyňu a ostatných členov jej rodiny, toto tvrdenie bolo vyvrátené výpoveďou ostatných v konaní vypočutých svedkov a nebolo potvrdené ani žalobkyňou navrhnutým svedkom I. F.. Tiež uvedené skutkové tvrdenia žalobkyne boli vyvrátené výsledkom priestupkových a trestných konaní, ktoré boli proti žalovanému vedené. Faktom je, že súd v rámci rozhodovania je viazaný len výrokom o spáchaní priestupku alebo trestného činu a nie je viazaný, či už oslobodzujúcim výrokom alebo rozhodnutím o zastavení konania. Na druhú stranu je však nutné poukázať na tú skutočnosť, že vzhľadom na to, že k takýmto prípadným porušovaniam dobrých mravov dochádza v úzkom kruhu rodiny bez prípadných svedkov je dokazované v takomto prípade veľmi obtiažne a strany sporu sa v takomto prípade dostávajú do dôkaznej núdze. V konečnom dôsledku však potom takéto správanie sa žalovaného nebolo doposiaľ preukázané. Teda žalobkyňa ani podľa odvolacieho súdu v danom prípade neuniesla dôkazného bremeno, že by sa žalovaný voči nej alebo voči blízkym členom jej rodiny správal spôsobom, ktorý je v rozpore s dobrými mravmi a ktorý by odporoval všeobecne

záväzným a akceptovateľným normám správania sa. To, že dcéry žalobkyne podávali na žalovaného trestné oznámenia (ktoré boli zastavené), že žiadala zamestnávateľa o zmenu pracovného času, prípadne navštívila lekára (ktorý opísal jej pocity) a podala návrh na nariadenie neodkladného opatrenia (ktorý bol ako nedôvodný zamietnutý), ani podľa odvolacieho súdu nepreukazuje, že sa žalovaný mal správať voči žalobkyni a k členom jej rodiny v hrubom rozpore s dobrými mravmi, čo by bolo dôvodom na vrátenie daru. Čo sa týka námietky žalobkyne uvádzanej v odvolaní, že za porušenie zásady kontradiktórnosti považuje skutočnosť, že súd prvej inštancie si do konania pripojil spis 7C/39/2017 (o určenie vlastníckeho práva k rodinnému domu so súpisným číslom XXX) a jeho obsah oboznámil na pojednávaní v predmetnej veci dňa 09.04.2019, a to napriek tomu, že ani jedna zo strán pripojenie tohto spisu a jeho oboznámenie v konaní nenavrhol, odvolací súd túto nepovažoval za opodstatnenú, nakoľko, ak súd prvej inštancie z úradnej činnosti zistil, že sa takéto konanie viedlo a následne ho oboznámil na pojednávaní a dal možnosť stranám sporu sa k nemu vyjadriť, neporušil tým zásadu kontradiktórnosti. Vzhľadom na vyššie uvedené preto súd prvej inštancie pre absenciu jedného z dvoch zákonných predpokladov, kedy sa darca môže domáhať vrátenia daru v zmysle ustanovenia § 630 Občianskeho zákonníka, správne žalobu žalobkyne o určenie vlastníckeho práva k predmetu darovania ako nedôvodnú zamietol.

14. Vzhľadom na vyššie uvedené teda súd prvej inštancie v predmetnej veci z výsledkov dokazovania vyvodil správny skutkový záver, na ktorý aplikoval správnu právnu úpravu, preto odvolací súd nepovažoval námietky žalobkyne za opodstatnené a rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

15. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní úspešnému žalovanému vznikol nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu voči žalobkyni, ktorá úspech v odvolacom konaní nemala a preto mu odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalobkyni v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

16. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu jednohlasne.